

Fazilet Didem Kasap Kurşunmaden
Sınıf Öğretmeni / Hoşgörü

Hoşgörünün Gücü

Bir varmış, bir yokmuş... Uzaklarda, nehirlerin şırıl şırıl aktığı, çiçek kokularının her yanı sardığı, küçük ve sevimli bir kasaba varmış. Bu kasabada yaşayan Aytuğ adında, 8 yaşında, enerjik ve meraklı bir çocuk varmış. Aytuğ, arkadaşlarıyla oyun oynamayı çok severmiş. Onlarla koşar, zıplar, saklambaç oynar, top koştururmuş. Fakat Aytuğ'un bir huyu varmış: Eğer birisi onun sevdiği şeyleri yapmıyorsa ya da farklı şeylerle ilgileniyorsa, ondan biraz uzak dururmuş.

Aytuğ'un sınıfında bu duruma uyan, çok sessiz bir çocuk varmış. Adı Efe'ymiş. Efe, diğer çocuklar gibi koşup oynamaktan hoşlanmaz, ders aralarında kitap okumayı, resim yapmayı tercih edermiş. Özellikle uzay hakkında kitaplar okumayı çok severmiş. Efe masasında her gün yeni bir kitap olur, sayfaları merakla karıştırır, her bulduğu yeni bilgiyi not almış. Aytuğ, Efe'nin sürekli bir köşeye çekilip kitap okumasını garip bulurmuş. Hatta bu yüzden ona bazen içinden kızar, "Neden bizimle oynamıyor ki? Hem o da top oynasa ne güzel olur," diye düşünürmüş.

Bir gün, Aytuğ arkadaşlarına dönerek, "Efe'yi çağırma! Zaten bizimle oynamak istemiyor. Biz en iyisi kendi başımıza oynayalım!" demiş. Diğer çocuklar da Aytuğ'a hak vermiş ve Efe'yi dışlamaya başlamışlar. Efe, her zamanki gibi sakin bir şekilde kitap okur gibi yapıyormuş ama içinde kendisini yalnız hissetmeye başlamış. Kimse onunla konuşmuyor, onun sevdiği şeylerle ilgilenmiyormuş. Fakat Efe yine de kitaplarına sarılarak kendini mutlu etmeye çalışıyormuş.

Günlerden bir gün, Aytuğ ve arkadaşlarının çok sevdiği öğretmenleri Didem Hanım, sınıfa heyecanla girmiş ve tahtaya büyük harflerle “HOŞGÖRÜ GÜNÜ” yazmış. Çocuklar merakla ona bakmış. Didem öğretmen gülümseyerek, “Çocuklar, yarın Hoşgörü Günü’müz var! Hep birlikte herkesin ilgi alanlarını, farklılıklarını daha iyi anlamaya çalışacağız,” demiş. Sonra çocuklara dönüp, “Her biriniz yarın, sizi siz yapan özellikleri anlatacak ve arkadaşlarınızın nelerle ilgilendiğini daha yakından tanıyacaksınız,” diye eklemiş.

Aytuğ, bu fikre ilk başta anlam verememiş. “Neden herkesin farklı özelliklerini öğrenmemiz gerekiyor ki?” diye

düşünmüş. Ama ertesi gün geldiğinde sınıfta harika bir hava varmış; herkes heyecanla birbirinin ne anlatacağını bekliyormuş.

Sıra Efe'ye geldiğinde sınıf birden sessizleşmiş. Efe, biraz çekingen bir şekilde ayağa kalkmış ve utangaç bir sesle, "Ben kitap okumayı çok seviyorum. Özellikle de uzay hakkında kitaplar... Bir gün astronot olup uzaya gitmek istiyorum," demiş. Aytuğ ve diğer çocuklar şaşırarak Efe'ye bakmışlar. Efe devam etmiş: "Her kitap bana yeni bir dünya açıyor. Sanki uzayın derinliklerinde geziyormuş gibi hissediyorum. Belki bizim göremediğimiz başka gezegenlerde farklı yaşamlar vardır, kim bilir?"

Efe'nin bu sözleri Aytuğ'un içinde bir şeyleri uyandırmış. Uzay hakkında anlattıklarını duyunca, Efe'nin dünyasına ilk defa bu kadar yakından bakabilmiş. O güne kadar Efe'nin içindeki bu hayal dünyasını, merakını hiç fark etmemiş olduğunu görmüş. Efe'nin hayal gücü o kadar genişmiş ki, Aytuğ bir anda onun ne kadar özel bir çocuk olduğunu anlamış.

Sonra, Didem öğretmen çocuklara dönüp, "Hepimizin birbirinden farklı ilgi alanları var ve bunlar bizi özel yapıyor. Kimi futbol oynamayı, kimi resim yapmayı, kimi ise kitap okumayı seviyor. Bu farklılıklar aslında dünyayı çok daha güzel bir yer haline getiriyor," demiş. Çocuklar Didem öğretmeni dikkatle dinlemişler.

O gün Aytuğ, Efe'nin yanına giderek "Efe, uzay hakkında çok şey biliyorsun. Bana da anlatmak ister misin?" diye sormuş. Efe'nin yüzü bir anda aydınlanmış, çünkü ilk kez biri onun tutkularını paylaşmak istemiş. "Tabii ki!"

demiş heyecanla. O gün Efe, Aytuğ'a uzay hakkındaki bilgilerinden, okuduğu kitaplardan bahsetmiş. Aytuğ, Efe'nin dünyasına hayran kalmış ve onun gibi hayaller kurmaya başlamış.

Artık Aytuğ, sadece futbol oynayıp top koşturmayı değil, farklı şeyler öğrenmeyi ve hayal dünyasını genişletmeyi de seviyormuş. Efe ile çok iyi arkadaş olmuşlar. Aytuğ, Efe'den kitap okumayı öğrenirken Efe de bazen Aytuğ ile dışarı çıkıp oyun oynamaya başlamış. İki de birbirinden çok şey öğrenmiş ve ikisi de birbirinin ilgi alanlarına hoşgörüyle yaklaşmayı öğrenmiş.

O günden sonra, Aytuğ ve sınıf arkadaşları birbirlerine farklı özelliklerinden dolayı saygı göstermeye başlamışlar. Kasaba halkı, Aytuğ ve Efe'nin dostluğunu çok sevmiş ve onları gören diğer çocuklar da birbirlerinin ilgi alanlarına hoşgörüyle yaklaşmaya başlamışlar. Artık bu küçük kasabada herkes, birbirini olduğu gibi kabul eden, sevgi ve hoşgörü dolu bir yaşam sürüyormuş.